

Thanh Hoa Đế Quân

Contents

Thanh Hoa Đế Quân	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2: Phần 1	3
3. Chương 3: Phần 2	5
4. Chương 4: Phần 3	7
5. Chương 5: Phần 4	9
6. Chương 6: Phần 5	11
7. Chương 7: Phần 6	12
8. Chương 8: Phần 7	14
9. Chương 9: Phần 8	17
10. Chương 10: Phần 9 (hoàn)	19

Thanh Hoa Đế Quân

Giới thiệu

THỂ LOẠI: Đản Văn, Huyền Huyền, HENGUỒN RAW: Tấn GiangNGƯỜI DỊCH: Diệp Lam Khuê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-hoa-de-quan>

1. Chương 1: Tiết Tử

Thời điểm Tất Phương mang theo công văn chuyên vụ tiến vào Lăng Tiêu Điện, chúng tiên môn vừa thương nghị vấn đề lũ lụt xong. Sau một hồi hăng chí tranh luận, chúng tiên cảm thấy có chút mệt mỏi, thế là dưới sự ân chuẩn của Thiên Đế, sai tiên thị(1) bày biện bàn ghế, một đám thần tiên bầu bạn cùng Thiên Đế uống trà uống trà, dưỡng thần dưỡng thần, chuẩn bị lát nữa lại tiếp tục vì vấn đề ban nãy mà tái chiến một phen. Tất Phương đến quả thật đúng lúc, sau khi đi vào, khỏi phải chờ đợi chúng tiên nói dứt lời, Thiên Đế liền trực tiếp giơ tay bắt chuyện:

“Có công văn gì sao?”

Kỳ thực những công văn thông thường từ lâu đã không cần do Tắt Phương đích thân trình lên, Tắt Phương tự mình lên điện, nhất định là văn kiện quan trọng khẩn cấp.

Nghe Thiên Đế hỏi, Tắt Phương tiến về phía trước một bước, chậm rãi mở miệng nói:

“Vừa rồi có công văn từ Vô Phương Giới chuyển đến.”

Lời này vừa thốt ra, trà không ai uống, dưỡng thần cũng không ai dưỡng, chúng tiên trên Lăng Tiêu Điện đều sáng rực con mắt, chuyển tầm nhìn về phía cuộn giấy lớn duy nhất trong tay Tắt Phương.

Thế nhân đều biết đến sự tồn tại của Thần – Ma – Nhân tam giới, song lại không biết, trên đời này thực tế có giới thứ tư mang tên Vô Phương. Năm đó Phụ Thần sáng thế, Vô Phương chính là tác phẩm đầu tiên, chẳng qua kỹ thuật không thành thực, về sau bị Phụ Thần vứt bỏ, vốn tưởng rằng vùng đất này không còn khả năng tiếp tục sinh sôi nảy nở thêm bất kỳ sinh mệnh nào nữa, nhưng không nghĩ tới, Vô Phương Giới cuối cùng vẫn cho ra đời Vô Phương Thần Tộc. Bọn họ dùng một loại tinh thần kiên trì cứng cỏi, cải tạo Vô Phương thành chốn phồn hoa không hề thua kém ba giới khác.

Tuy vậy, nhiều năm trước đây, Vô Phương Thần Tộc lại đóng cửa Vô Phương và toàn bộ thông đạo đến tam giới, từ đó cùng tam giới đoạn tuyệt, độc chiếm một phương. Vô Phương Tộc không ra, những giới khác cũng không tìm được lối vào, thế là Vô Phương Giới liền trở thành nơi thần bí nhất trong bốn giới. Vạn năm trước, một vị Tinh quân đi nhầm vào Vô Phương rồi quay về, viết nên “Vô Phương Du Ký” bán chạy nhất tam giới, góp phần đẩy cảm giác thần bí của Vô Phương lên đỉnh điểm.

“Vô Phương Du Ký” kể rằng, Vô Phương Giới lấy nữ tử làm đầu, nhưng có điều, nếu thân phận cao quý một chút, nam tử cũng có thể dựa vào nỗ lực để giành lấy địa vị tương đồng.

Chuyện này đối với tam giới luôn lấy nam tử làm đầu mà nói, là một sự kiện mới lạ, vả lại sự kiện này thuộc về Vô Phương Giới, nên càng dị thường hơn.

Bây giờ Vô Phương Giới mới lạ đó truyền đến công văn, lũ lụt không còn quan trọng, động hướng của Ma Giới và Nhân Giới cũng chẳng đáng kể, toàn bộ chúng tiên nhân sớm đã quên mất số tấu chương chuẩn bị đêm qua, cứng ngắc nhìn chòng chọc theo cuộn giấy trong tay Tắt Phương, chờ đợi hần tuyên đọc.

Tắt Phương thuận thực cầm bản công văn giữ một cái, tài liệu dài gần hai trượng(2) tức khắc trải rộng ra, vắt qua tay bên kia, thẳng tắp buông xuống nền đất. Hần đọc ngót nửa canh giờ, rốt cuộc cũng chịu ngừng lại, vừa thu hồi công văn vừa bày tư thế “hai tay trình lên”, hồ hững hỏi:

“Ý bệ hạ như thế nào?”

Thiên Đế không nói.

Chúng tiên cũng không nói.

Suy cho cùng, bọn họ đều là tiên nhân từng trải qua sóng to gió lớn, mặc dù nghe được những ngôn từ kinh hãi thế tục như vậy, vô luận tâm trạng đang kích động dâng trào cỡ nào đi nữa, ngoài mặt vẫn phải giữ vững phong độ đậm mạc và trấn định.

Đây là một phong văn thư vô cùng tốt, câu chữ hoa mỹ, có thể xếp vào hàng ngũ những mẫu công văn điển hình, ngụ ý tổng thể phiên dịch ra chính là:

[Xin chào Thiên Đế của thiên giới, chúng ta là Vô Phương Thần Tộc. Mấy năm gần đây, dưới sự thống trị xuất sắc của Thần quân Quân Tử Thiệu của Vô Phương ta, Vô Phương Giới giới thái dân an, đời sống sung túc. Ấn no, tất dễ nảy sinh lo nghĩ vớ vẩn, bởi vậy nhân dân toàn giới bắt đầu quan tâm đến hôn sự của Quân Tử Thiệu đã độc thân gần sáu vạn năm. Nhưng vì Thần quân của bọn họ anh minh thần võ như vậy, quả thật rất khó tìm được chàng rể tốt trong Vô Phương Giới. Nay nghe danh Thanh Hoa Đại đế ở Đông cực thiên giới mỹ mạo như hoa, đặc biệt chuẩn bị ngôi vị Thần hậu, lấy trọng lễ làm sính, mong được phê chuẩn.]

Thần hậu Thần hậu Thần hậu...

Nghe xong nội dung công văn, tính luôn cả Thiên Đế, trong đầu tất cả mọi người đều chỉ còn thừa lại cái từ đang xoay lượn vòng vòng này.

Ngọc Đế duỗi thẳng tay, định cầm chén trà để trấn áp nỗi kinh động, nhưng đợi khi hắn nâng chén trà lên, hắn mới phát hiện, tay hắn thế mà lại run rẩy.

Hắn không khỏi cảm thán một tiếng.

Một mặt, hắn cảm thấy Quân Tử Thiệu rõ ràng là một măng phụ(3), nàng chẳng thèm thăm dò xem thử uy danh trên chiến trường của Thanh Hoa Đế quân, tùy tiện đòi cưới kiểu này, cũng không biết Thanh Hoa Đế quân có xách kiếm đi Vô Phương Giới liệu mạng hay không nữa.

Mặt khác, hắn lại cảm thấy Quân Tử Thiệu là một nhân tài, ngày nay thiên giới bình đạm như vậy, bây giờ nàng quậy ầm lên, phỏng chừng sẽ làm thành một trận náo nhiệt, mà bản thân hắn cũng có thêm một hồi vui thú.

“Trở về thông báo cho sứ giả Vô Phương,” cân nhắc một lúc, Thiên Đế thận trọng trả lời, “Chuyện cưới xin, hoàn toàn căn cứ trên sự tự nguyện, ta tôn trọng ý kiến của cả đôi bên.”

Nói rồi, Thiên Đế đột nhiên nhớ tới cái gì đó:

“Sứ thần Vô Phương đâu?”

Đưa ra lời cầu hôn từ Thần quân của bọn họ, việc lớn đến vậy, dù sao vẫn chưa tới mức không phải nỗi một sứ giả chứ?

“Tránh xuống dưới rồi.” Tất Phương ngay thẳng nói, “Thần sứ bảo, con đường giao thông với tam giới không cẩn thận bị Thần quân của bọn họ dùng tảng đá lấp kín, hiện tại đang dọn dẹp.”

Thiên Đế: “....”

Chúng tiên: “....”

Tất Phương đứng thẳng vô cùng đoan chính:

“Vô Phương Thần Tộc, nghe nói vẫn luôn là kiểu không đáng tin như thế.”

(1) Tiên thị: tiên nữ + nữ thị

(2) Hai trượng: 6,66 mét; 1 trượng = 3,33 mét

(3) Măng phụ: phụ nữ lỗ măng, thô bạo

2. Chương 2: Phần 1

Lần đầu tiên Thanh Hoa gặp Quân Tử Thiệu là khi hắn tháp tùng Thiên Đế đến núi Tuyết Tư nghênh tiếp sứ thần Vô Phương Giới. Hắn vốn không định đi, nhưng Thiên Đế lại mời mọc hết lần này đến lần khác, quan trọng nhất chính là, Thiên Đế nói với hắn, hắn mà không đi, không dám chắc mấy kẻ thần tiên hoang đảng kia sẽ làm ra những hành động tàn ác vô nhân đạo gì với ngọn núi Tuyết Tư mà hắn thường dùng để tĩnh tâm suy nghĩ. Hắn cân nhắc đến bầu không khí hiện tại và ngày sau của tiên giới, rốt cuộc vẫn quyết định cùng Thiên Đế đi nghênh đón sứ thần Vô Phương.

Lúc đó, trời vừa hửng sáng, chúng tiên đứng chật kín toàn bộ núi Tuyết Tư, Thanh Hoa, Thiên Đế và vài vị Đế quân khác bố trí một cái bàn nhỏ ngay đằng trước rồi ngồi xuống, thản nhiên chờ đợi kết giới mở ra. Tất Phương cung kính hết mực đứng ở một bên, miêu tả tường tận những chuyện kỳ thú của Vô Phương Giới cho Thiên Đế nghe.

“Người nói, đầu ra bên kia của kết giới này là trên biển Vô Phương Giới?”

Thiên Đế nhấp một ngụm trà, có phần cảm thán:

“Thế chẳng phải bọn họ phải ngồi thuyền mà đến sao?”

“Đương....”

Một câu “đương nhiên là vậy” hoàn chỉnh Tất Phương còn chưa kịp nói, trên vách núi cheo leo đột nhiên xuất hiện một vòng ánh sáng, pha tạp âm thanh của sóng biển dâng trào, khiến chúng tiên môn đều ngừng trò chuyện bàn tán, ngây ngẩn nhìn cái vòng sáng kia chăm chăm. Trong chốc lát, một chiếc thuyền buồm vĩ đại và hoa mỹ cùng với nước biển từ giữa vòng sáng bắn vọt ra, xen lẫn vào đó là tiếng thét “A a a a...” đầy kinh sợ của một cô gái, bằng một độ cong duyên dáng, mọi thứ bay ra ngoài vách núi, tiếp theo liền thẳng tắp rơi xuống.

Quá trình này xảy ra với tốc độ cực nhanh, nhanh tới mức chúng tiên hoàn toàn không thể trông thấy người trên thuyền, xung quanh cũng dần trở nên yên tĩnh, chỉ chừa lại mảnh đất còn mang theo mùi vị mằn mặn tanh nồng của nước biển, chứng minh rằng bọn họ đã từng đến.

Chúng tiên trợn mắt há mồm nhìn mọi chuyện xảy ra, lát sau lại thấy thuyền lớn men theo vách núi dập dềnh bay lên, một cô gái đứng thẳng nơi mũi thuyền, thân mặc y phục ánh vàng rực rỡ, đỉnh đầu đội mũ miện châu ngọc, cánh môi mỏng đỏ hồng khê nhếch, dưới ánh bình minh đang chiếu rọi, rõ ràng mặt mũi chỉ ở mức thanh tú, nhưng lại mang theo vầng hào quang khiến người ta không thể dời mắt.

Thuyền từ từ hạ xuống trên vách núi theo sự điều khiển của nàng. Cô gái một thân một mình từ trên thuyền nhảy xuống, trực tiếp đi thẳng về phía Thanh Hoa, sau đó, khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, nàng tiến lên nắm chặt bàn tay trắng nõn thon dài của Thanh Hoa, vừa thô bỉ vuốt ve vừa cực kỳ kích động nói:

“Ái chà, nhìn ngài có mỹ mạo như hoa yêu mị khả ái như thế, nhất định chính là Thần hậu Thanh Hoa chưa qua cửa của ta rồi nhỉ? Tự giới thiệu một chút, ta chính là Thần quân Quân Tử Thiệu của Vô Phương Giới. Hôm nay chàng đừng thấy ta là người duy nhất đến mà cho rằng ta rất nghèo nhé, thật ra ta rất có tiền, theo ta rồi, chàng ăn ngon này uống say này....”

“Bốp!”

Lời còn chưa nói hết, Quân Tử Thiệu lập tức cảm giác được trên má đau buốt, sau đó liền sưng sốt. Nàng ngẩng đầu, biểu tình ngây ngẩn và đần độn, dán mắt vào chàng trai dung mạo thanh lệ tuấn tú trước mặt. Chàng trai mặc bạch y vân cẩm(1), được lồng hoa văn long quyền vân sa(2) bằng chỉ vàng, trán điểm thần ấn đỏ thẫm, sắc mặt bình tĩnh, nhưng lại mang theo khí chất siêu nhiên xuất phàm, phảng phất như tuyết trắng vô ngần trên đỉnh núi cao, tự nhiên mà sinh ra hàn ý.

Hắn rút tay về giấu vào trong tay áo, trầm tĩnh nhìn nàng, bộ dạng uy nghiêm đoan chính, giống như kẻ vừa đánh nàng một bạt tai không phải là hắn.

“Ặc....Thần quân, ngài không ngại chứ?”

Thiên Đế đứng một bên xem trò náo nhiệt nhìn Quân Tử Thiệu đã hoàn toàn ngây ngốc, không khỏi có phần bận tâm nên mở miệng thăm hỏi một câu. Quân Tử Thiệu bấy giờ mới phản ứng lại, hơi nheo mắt, vung tay lên nói:

“Không sao hết! Nên để cho Thần hậu của ta đánh đánh một chút, ta là Thần quân của cả một giới thì sao có thể so đo với Thần hậu nhiều như vậy? Ngược lại ta sợ đánh đau tay nhỏ trắng nõn của chàng...”

Chưa kịp nói xong, Quân Tử Thiệu chỉ cảm thấy một luồng gió cực mạnh từ đối diện xông tới, trong chốc lát, mọi người nhận ra Quân Tử Thiệu đã biến mất tại chỗ.

Thiên Đế hoảng hồn:

“Thanh Hoa Đế quân, ngài ném Thần quân tới chỗ nào rồi?!”

Thanh Hoa hơi gợn tay, chỉ về hướng vách núi, thần nhiên nói:

“Dưới đó.”

Dứt lời, hắn nhìn nhìn mặt trời, không thềm chào tiếng nào, cứ thế xoay người rời khỏi hiện trường. Sau khi hắn bỏ đi không lâu, Thiên Đế lại trông thấy Quân Tử Thiệu bò lên.

“Thần quân....” Thiên Đế khá là lo lắng, “Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào?”

“Thần hậu của ta...” Quân Tử Thiệu nghiêm túc nghĩ nghĩ, “Sức lực rất lớn nha.”

Thiên Đế: “....”

Quân Tử Thiệu đến một mình. Cùng ngày hôm ấy, vì vốn quen tự mình đi lại nên Quân Tử Thiệu thuận lợi thăm dò rõ ràng tình hình của thiên giới, tiếp theo lập tức dựng một cái lều nhỏ ngay bên ngoài Thái Hòa Cung của Thanh Hoa. Việc làm này kéo dài không quá ba ngày thì nàng bị mời đến Lăng Tiêu Điện. Hôm sau, căn lều nhỏ của nàng biến mất. Giữa lúc mọi người đang phỏng đoán hướng đi của nàng, chưa tới một tháng, nàng lại xuất hiện trên thiên giới.

Đó là vào thời điểm Phán quan Địa phủ lên Thiên đình, đến chỗ Thanh Hoa ở để báo cáo công tác. Tuy Thanh Hoa điều khiển rất nhiều việc, nhưng trách nhiệm chủ quản trong thực tế lại là Thập Điện Diêm La. Phán quan là quan quản sự chân chính ở Địa phủ, mỗi tháng bắt buộc phải lên Thiên đình báo cáo một lần.

Hôm ấy, Thanh Hoa đang lười biếng nằm dài trên thẳng y(3) trong hậu hoa viên như mọi ngày, dùng một quyển sách cổ che mặt ngủ trưa, chỉ sai người dẫn Phán quan tiến vào.

Mấy ngày trước Thiên Đế đã nói với hắn về chuyện thay đổi nhân sự, thời gian qua hắn chưa từng quan tâm những thứ này, đối với hắn mà nói, Thiên Đế đổi ai làm Phán quan cũng chẳng có gì khác nhau cả.

Phán quan mới tới rất hiểu chuyện, sau khi tiến vào trong viện, nhanh chóng đứng một bên không hề nhúc nhích, đợi gần nửa canh giờ, Thanh Hoa mới tỉnh ngủ, chuyển tầm mắt sang người được đưa đến.

Người này mặc bộ quan phục Phán quan đen như màu mực, hai tay cầm công văn chắp sau lưng, nghiêng đầu ngắm hoa mẫu đơn đang nở rộ.

Dường như nhận ra cái nhìn của hắn, nàng quay đầu lại, dời tầm mắt vừa ngắm hoa mẫu đơn lên người hắn, cho hắn một nụ cười vô cùng rực rỡ.

Nụ cười đó phẳng phất như xua tan mây đen, vân phá thiên khai(4), mang theo sự mỹ lệ khó có thể diễn tả bằng lời.

Cô gái nâng tay, khom lưng hành lễ với hắn, kế tiếp nhanh chóng mở công văn bày ra phía trước, cất cao giọng nói:

“Tiểu tiên là Phán quan mới, Quân Tử Thiệu.”

Thanh Hoa không nói câu nào, trực tiếp cầm lấy công văn, mở miệng liền hỏi:

“Tháng này số lệ quỷ trốn thoát là bao nhiêu?”

“Ặc...”

Quân Tử Thiệu hơi chần chừ, kết quả, chính là thời khắc này, Thanh Hoa thuận tiện bỏ công văn qua một bên, nhàn nhạt nói:

“Chỉnh mảng nhiệm vụ, hai mươi đại bản.”

(1) Vân cấm: gấm hoa

(2) Long quyển vân sa: mây gió cuộn cuộn – Long quyển: gió xoáy

(3) Thẳng y: ghế nằm, tràng kỷ

(4) Vân phá thiên khai: xé mây tách trời, vì là truyện huyền huyền cổ đại nên ta giữ nguyên văn cho hay.

3. Chương 3: Phần 2

Gần đây mọi người nghe nói, Thanh Hoa Đế quân xưa nay không thường để ý việc đời hình như bắt đầu sốt sắng quan tâm chính sự, nghe đâu tần suất Phán quan Địa phủ lên báo cáo công tác từ một tháng một lần đã biến thành một tháng ba lần, nhưng mà mỗi lần đến nơi, tất không thể thiếu chuyện bị ăn đòn. Mọi người vốn còn tương đối thương hại vị Phán quan phải ăn gậy hàng ngày này, nhưng tới lúc chân chính gặp mặt vị Phán quan ấy, toàn bộ sự thương hại đều tan thành mây khói.

Mặc dù bị ăn gậy thật, nhưng Quân Tử Thiệu vẫn cảm thấy rất vui vẻ như cũ. Nàng nói với đám tiểu tiên lần trước đến vây xem, nàng cho rằng, mấy gậy này thực ra nàng ăn cực kỳ có lời, suy cho cùng, trong quá trình được theo đuổi Thần hậu ắt sẽ nảy sinh một loại trạng thái tâm lý mâu thuẫn, nàng càng bị đánh đập tàn nhẫn, chứng minh nàng càng có hy vọng. Ví dụ như, thời gian đầu, nàng chỉ sờ sờ bàn tay nhỏ của Thanh Hoa, thông thường sẽ bị đánh hai mươi đại bản; mà hiện tại, nàng vừa mới leo lên trình độ ngẫu nhiên vỗ vỗ mông Thanh Hoa thì đã lập tức thăng cấp thành năm mươi đại bản; nếu khi nào nàng có thể bị Thanh Hoa đánh hai trăm đại bản một ngày, vậy thì nàng đã đạt được công đức viên mãn rồi.

Ôm lấy cái quan niệm như thế, vị Phán quan ấy mỗi lần đều là gió xuân phơi phới mà đến, sau đó lại bùng mông gió xuân phơi phới mà đi. Chuyện này cứ thế trải qua mấy chục năm, loại tình nghĩa ấy, chẳng những cảm động chính bản thân Quân Tử Thiệu mà còn cảm động cả chúng tiên trên trời, chỉ có cái vị đang ngồi ngay ngắn trong Thái Hòa cung kia, y như cũ nên đập liền đập, nên đánh liền đánh, tuyệt không lưu nửa điểm tình cảm.

Lần này Quân Tử Thiệu lên thiên đình báo cáo công tác như cũ, nàng ở một bên cung kính mà nói, Thanh Hoa ngồi phía trên trầm mặc mà nghe. Nhắc tới việc này, Quân Tử Thiệu theo đuổi Thanh Hoa theo đuổi đến mức hoang đường, nhưng trong công tác thuộc chức vụ của mình, xưa nay lại không hề chậm trễ. Sau khi nói xong, bởi vì khó có được một lần Quân Tử Thiệu không động tay động chân, Thanh Hoa thấy gương mặt của nàng có vẻ mệt mỏi, liền đại phát từ bi một phen, chỉ chỗ ngồi bên cạnh, cho phép Quân Tử Thiệu ngồi xuống.

Quân Tử Thiệu ngồi vào bên cạnh Thanh Hoa, sau đó không nói thêm câu nào nữa. Bàn tay của Thanh Hoa đặt trên tay ghế, cách Quân Tử Thiệu không quá ba tấc, nhưng lại là lần đầu tiên Quân Tử Thiệu không có đến sờ sờ một cái.

Lúc trước Quân Tử Thiệu giữ lễ đã khiến tiên thị của Thanh Hoa mở rộng tầm mắt, giờ khắc này Quân Tử Thiệu lại giữ lễ, dù là Thanh Hoa luôn luôn lãnh đạm trầm ổn cũng cảm thấy kì lạ, không nhận được hỏi một câu: “Gặp phải chuyện gì sao?”

“A?” Quân Tử Thiệu vẫn còn phát ngốc bỗng nhiên hồi phục tinh thần, kinh ngạc nhìn sang Thanh Hoa đang hờ hững ngồi ở một bên: “Chàng hỏi ta?!”

Thanh Hoa gật gật đầu, chêm thêm một câu: “Bằng không thì còn ai?”

“Thần hậu quả nhiên khéo hiểu lòng người!” Hai tay Quân Tử Thiệu nắm chặt tay Thanh Hoa, kích động đầy mặt nói: “Kỳ thực ta đang có một số việc muốn thỉnh giáo Thần hậu, Thần hậu lại tự mình hiểu rõ rồi!”

“Chuyện gì?” Thanh Hoa lẳng lặng nhìn bàn tay nàng nắm chặt tay hắn, sắc mặt hoàn toàn bình đạm. Quân Tử Thiệu lập tức dỉnh lên cọ cọ, lấy lòng nói: “Thần hậu giúp ta thay một người sửa đổi thiên mệnh một chút nha. Chỉ là một phạm nhân thôi, đơn giản lắm.”

Thanh Hoa không nói lời nào, hắn lẳng lặng nhìn nàng, nữ tử với đôi mắt đen như mực, bộ dạng lười biếng, rõ ràng là dung nhan không giống nhau, thần thái không giống nhau, nhưng vẫn sẽ khiến hắn nhớ tới người kia vạn năm về trước.

Chính là vì hoài niệm, nên mới cho phép nàng phóng túng.

Nhưng cũng chính vì khoan nhượng sự phóng túng tùy tiện của nàng, nên hắn mới không trực tiếp giáng chức nàng, mà là nói cho nàng hay: “Thiên đạo tự có luân hồi, người thân là Phán quan, không thể can dự thiên mệnh luân hồi.”

Hắn nói với vẻ thản nhiên, nữ tử lại hơi ngẩn người, sau chốc lát, nàng nắm tay hắn, hỏi: “Nếu người kia, là hảo hữu tri kỷ của chàng thì sao?”

Thanh Hoa trở nên trầm mặc, trong mắt lộ ra những mảnh rời rạc, không thể phân biệt được ánh mắt ấy rốt cuộc là loại tâm tình gì. Sau một hồi lâu, hắn mới chậm rãi mở miệng: “Cái gọi là thiên đạo, tức là số mệnh không thể thay đổi. Người không hiểu sao?”

Nghe lời này xong, Quân Tử Thiệu nhếch khóe môi, trên mặt lộ ra ý cười trào phúng.

“Đế quân,” đây là lần đầu tiên nàng gọi hắn như vậy, “Chàng hắn phải biết, Vô Phương giới chưa từng có thiên đạo. Nếu đặt Đế quân vào Vô Phương giới, chính là vào loại nam tử nhu nhược nhất!”

Nghe câu nói của nàng, Thanh Hoa chỉ yên lặng nhìn mắt nàng một cách chăm chú, gương mặt hoàn toàn trầm tĩnh, ánh mắt phẳng lặng tịch mịch như đã chết.

Tiếp lời cho câu nói ấy, hắn lại bảo: “Tuy không thể thay đổi, nhưng vẫn có thể đến nhân gian gặp mặt một lần, xem xem có thể có cơ hội xoay chuyển hay không.”

Đây rõ ràng là lời nói không thể ngờ đến, trong mắt Quân Tử Thiệu lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng chỉ trong khoảnh khắc liền chuyển sang bộ dáng đầy vui mừng, nàng đứng dậy, khom lưng làm tư thế “thỉnh” rồi nói: “Chỉ làm phiền Thần hậu đi một lần mà thôi.”

Hai người đành vân giá vũ, thay quần áo xong liền đến nhân gian.

Ở nhân gian hiện đang là tết Trung Nguyên, người người nhà nhà đều đổ ra đường chạy nhảy khắp nơi, sau lại đến bên bờ sông để thả đèn đăng. Hai người đều đổi nam trang và biến thành dung mạo bình thường, tản bộ trong dòng người ngược xuôi.

“Vô Phương giới chúng ta cũng có tết Trung Nguyên.” Quân Tử Thiệu đột nhiên mở miệng, trong mắt lộ ra vẻ hoài niệm: “Trước kia Vô Phương giới thiếu thốn tài nguyên, sinh hoạt gian khổ, một số bộ tộc cường hãn nhân cơ hội tập kích những bộ tộc nhỏ yếu để giành giật thức ăn, trong giới hỗn loạn không yên, mặc dù là Thần tộc cao quý, nhưng sống còn bị thảm hơn so với con người.”

“Khi ấy ta vẫn còn là một tên tiểu tướng dưới tay Thiên Đức Thần quân, đi theo Thiên Đức Thần quân nam chinh bắc thảo. Thần quân coi trọng đạo đức, rất có uy danh, sau khi ta thăng chức bèn theo hầu hắn, hắn thường nói với ta, nguyện vọng của hắn chỉ là thống nhất Vô Phương, thay đổi cái gọi là thiên mệnh này. Nhưng sau đó, Thần quân vừa mới thống nhất Vô Phương chưa được bao lâu liền quy tiên rồi.”

“Đế quân có biết được đó là cảm giác gì không?!” Thần sắc Quân Tử Thiệu bỗng trở nên khắc nghiệt, gương mặt mang theo vài phần lạnh lẽo: “Khổ tâm kinh doanh, khổ tâm mưu tính, để rồi cuối cùng cũng không chống nổi mệnh trời. Tất cả giấc mơ và nhiệt huyết, đều vì cái gọi là thiên mệnh mà đổ sông đổ biển. Khi Thần quân mất, ta vẫn luôn ở bên cạnh, lời cuối cùng Thần quân nói với ta là, ‘ta không cam tâm!’”

“Đế quân,” nói đến đây, hai người đã tới trước một tòa phủ đệ, đây là một gian trạch viện được ngự ban, không tính là phú lộ đường hoàng, cũng không tính là quá mức nhỏ hẹp. Quân Tử Thiệu thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Cái gọi là thiên mệnh, chẳng lẽ thật sự không thể làm trái sao?”

Thanh Hoa đứng bên cạnh Quân Tử Thiệu, ngửa đầu, qua hồi lâu mới chầm chậm nói: “Tử Thiệu, những năm gần đây, nàng sống có tốt không?”

Đây là lần đầu tiên hắn gọi nàng như thế, nhưng phẳng phất như đang hỏi một cố nhân đã li tán nhiều năm. Quân Tử Thiệu hơi sững sờ, sau giây lát, nàng lại bắt đầu cười khê: “Không quan trọng tốt hay không tốt, cũng không quan trọng tôi hay không tôi, chỉ vậy mà thôi.”

4. Chương 4: Phần 3

Người Quân Tử Thiệu muốn cứu, là một thiếu niên tuổi tầm đôi mươi.

Đây là hài tử mà nàng gặp phải sau khi vừa bắt đầu đảm nhiệm chức Phán quan. Hắn sống trong một gia đình nghèo túng, khi còn bé đã thông tuệ, khổ đọc thi thư từ nhỏ. Nguyên vọng lớn nhất của hắn chính là lên làm quan to, thay bách tính đòi chính nghĩa. Nhưng mà lúc hắn rốt cuộc đạt đến bậc cao trung thì lại bất hạnh mắc bệnh không thể qua khỏi, Quân Tử Thiệu xem trong sổ sinh tử, thiếu niên ấy sắp phải chết trẻ ở nơi này.

Đây là thiếu niên duy nhất nàng từng quan tâm kể từ lúc đảm nhiệm chức Phán quan, trong khoảnh khắc biết được chuyện này, nàng chỉ cảm thấy cổ họng chột tắc nghẹn, phẳng phất như nhìn thấy Thần quân năm đó không cam tâm mà mất.

Sau khi Thanh Hoa gặp người thiếu niên kia, tra được kiếp sau thiếu niên sẽ có số mệnh quý nhân, thăm hỏi thiếu niên xong liền đem phúc duyên của đời sau chuyển sang đời này, sau khi thiếu niên cảm kích đến rơi nước mắt, Quân Tử Thiệu và Thanh Hoa cùng nhau ra khỏi phủ Trạng nguyên.

Lúc đó đã là màn đêm thăm thẳm, người qua lại rải rác trên đường, Thanh Hoa đột nhiên quay đầu hỏi nàng: “Thả hà đăng không?”(1)

Quân Tử Thiệu hơi ngây ngẩn, sau đó lập tức nở nụ cười: “Đế quân đã mời, từ chối thì bất kính rồi.”

Thanh Hoa tiến lên phía trước, Quân Tử Thiệu bèn bước theo Thần hậu của nàng, hai người sóng vai mà đi, chậm rãi đến bên bờ sông. Thanh Hoa lật tay biến hóa, một chiếc hà đăng liền vô thanh vô tức xuất hiện trong tay, dùng bút lông viết từng nét chữ thanh nhã lên hà đăng—Tuế Ngôn An.

Ánh mắt Quân Tử Thiệu âm thầm khẽ động, nhưng vẫn nhếch môi nở nụ cười: “Thần hậu đây là đang thả hà đăng vì vị nào thế?”

“Có nhân.” Thanh Hoa đẩy hà đăng một cái, nhìn hà đăng theo nước trôi đi, chậm chậm nói: “Tri kỷ.”

Chẳng biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Thanh Hoa lại nói nhiều thêm vài lời: “Bản lĩnh nàng như thế, đại khái hẳn phải biết đến vị Thiên quân Tuế Ngôn An bị tru sát hơn bảy vạn năm trước chứ nhỉ?”

“Ừm...”

“Kỳ thực, hôm nay ta nghĩ, có lẽ nàng đúng. Cái gọi là thiên đạo, cũng không phải không thể thay đổi. Năm đó lúc chuyện xảy ra, Ngôn An từng nhờ ta bảo vệ vợ con hắn, ta không đáp ứng hắn. Khi ấy ta nghĩ, đó chính là thiên đạo của hai mẹ con họ, ta không thể thay đổi.”

Thanh Hoa thở dài thành tiếng: “Ta trốn tránh vạn năm, nhưng ta lại hiểu rõ, ta quả thật...có lỗi với bọn họ.”

“Đế quân tự trách quá mức rồi,” Quân Tử Thiệu đứng bên cạnh, ánh mắt nán lại đằng xa, dõi theo sóng nước uyển chuyển: “Trên đời này, chẳng có chuyện người nào lẽ ra phải giúp người nào cả, ai nấy cũng chỉ là một thân một mình thôi.”

Thanh Hoa không nói, hắn quay đầu nhìn nàng, nhưng chỉ trông thấy, bờ sông, liễu rũ, ánh mắt của cô gái áo đen phản chiếu từng ngọn hà đăng trên mặt sông, huỳnh quang lấp lánh. Sau đó nàng xoay đầu lại, đem hắn in bóng vào trong mắt.

Trong đôi mắt mỹ lệ như đá hắc ngà(2) đó, chứa đầy hắc...

“Đế quân chưa từng nợ hai mẹ con ấy, mà hai mẹ con ấy, chẳng qua chỉ quá mức nhu nhược mà thôi. Nhu nhược vì dễ tin người khác, nhu nhược vì chưa bao giờ có thể dựa vào chính mình.”

“Không...” Thanh Hoa mở miệng, vừa mới thốt ra một chữ “Không”, liền thấy cô gái kia đứng trong gió đêm nở nụ cười. Mang theo sự tang thương qua bao lần thương hải tang điền, giống như một vò hương thuần mỹ tửu.(3)

Thanh Hoa bất chợt nhớ tới, Thiên Đế từng nói với hắn: “Tử Thiệu Thần quân là một con người kì diệu.”

“Thanh Hoa, ngươi cũng nên thoát ra thôi.” Ngày đó, lúc Thiên Đế cùng hắn chơi cờ, từng cầm quân cờ mà nói: “Sự kiện kia, đã qua quá lâu, quá lâu rồi.”

“Đích thực là...” Thanh Hoa cười khẽ lắm bả lên tiếng, ngẩng nhìn dung nhan tú lệ dưới ánh trăng của cô gái: “Nó đã qua quá lâu rồi.”

(1) Hà đăng: đèn thả trôi sông trong tết Trung Nguyên

(2) Đá hắc ngà: đá thạch anh đen, thuộc loại đá obsidine

(3) Hương thuần mỹ tửu: rượu ngon, hương thơm thanh thuần

Tiểu Lam:

Bữa nay chăm thật, up liên tục. Nếu còn chăm được tới tối thì đăng Phần 4 Thanh Hoa. Có làm được không đây...? Aizz ==

TMD tại sao ta không vào ĐĐ LQĐ được vậy nè?!?!? Lão nương muốn vào để post truyện, thế mà không được là thế ** nào?!?! (*xả-stress mode*)

5. Chương 5: Phần 4

Sau khi trở về từ nhân gian, Quân Tử Thiệu liền rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi Thanh Hoa.

Hắn không cho nàng ăn gậy, cũng không đánh nàng nữa. Đôi khi nàng sờ mó bàn tay nhỏ của hắn, hắn cũng trầm mặc không nói một câu.

Tất Phương nói đây là một hiện tượng tốt, nhưng dù thế nào đi nữa nàng cũng không thể đưa chuyện này vào phạm vi hiện tượng tốt được. Nàng vẫn cảm thấy, tình yêu của nam nhân đều phải khó chịu, rứt rứt, giống như những nam tử thế gia ở Vô Phương giới kia, người sờ sờ hắn, hắn mà rút kiếm đâm người một tẹo, liền chứng tỏ rằng hắn yêu thích người; nếu hắn rút kiếm ra trực tiếp đâm chết người, vậy thì chứng tỏ hắn không thích người; hắn đâm người không chết bèn dứt khoát không đếm xỉa tới người, bộ dạng bị cường quyền áp bức, chứng minh rằng hắn vẫn không hề thích người.

Nàng suy tới xét lui, hoàn toàn cảm thấy Thanh Hoa là loại sau cùng. Nàng nghĩ, có lẽ nàng đã dồn ép quá gấp, cho nên bèn tính toán cho Thanh Hoa chút thời gian hạ nhiệt.

Lịch báo cáo công tác một tháng vài lần không định kỳ đã biến thành một tháng hai lần, mật độ sờ tay nhỏ cũng từ từ giảm xuống. Sự thật chứng minh phương thức của nàng xác thực hữu hiệu, hiện tại nàng đến Thái Hòa cung, Thanh Hoa đã bắt đầu chủ động nói chuyện với nàng, chủ động pha trà, thỉnh thoảng còn có thể cười với nàng một cái.

Thanh Hoa bình thường không cười nhiều lắm, ngẫu nhiên nở nụ cười, tựa như hoa nở khắp núi, khiến người xem xao xuyến, luôn không nhìn được muốn nhào tới hôn một cái. Nhưng Quân Tử Thiệu cảm thấy, bản thân nhất định phải giữ bình tĩnh, không thể lại để trong lòng Thanh Hoa nảy sinh ý nghĩ tránh xa, cho nên chỉ có thể cố tình nghiêm mặt, kiềm chế đẩy lòng rối loạn, tránh cho Thanh Hoa nhận ra ý đồ hèn mọn của chính mình.

Thời gian đến chỗ của Thanh Hoa ít đi, thời gian đến nơi ở của Tả Cao ngày càng nhiều.

Tả Cao chính là vị Trạng nguyên mà nàng và Thanh Hoa đã cứu, từ sau khi Thanh Hoa xuất hiện, Tả Cao liền xem Thanh Hoa và Quân Tử Thiệu là ân nhân cứu mạng, chỉ cần Quân Tử Thiệu xuất hiện, cho dù Tả Cao đang rất bận cũng sẽ đi chơi cùng Quân Tử Thiệu.

Nhân gian phồn hoa, từng ngày từng ngày trôi qua, Quân Tử Thiệu lại nảy ra ý tưởng chơi đùa mới, hôm đó sau khi đến Thái Hòa cung bị bắt nạt lần nữa, Quân Tử Thiệu hạ phàm nói với Tả Cao: “Chúng ta đi dạo kỹ viện đi.”

Tả Cao đang phê duyệt công văn lập tức bèn phát hoảng, ngẩng đầu cả kinh nói: “Tiên quân người nói cái gì?! Người lặp lại lần nữa đi?!”

“Ta nói,” trên mặt Quân Tử Thiệu hiện ra vẻ ưu sầu, “Đêm dài đằng đẵng, lòng dạ nào mà ngủ, chúng ta cứ đến kỹ viện dạo chơi thôi...”

“Rầm” một tiếng thật lớn, Tả Cao lăn từ trên ghế xuống đất.

Cùng lúc đó, trên Thiên đình, Thanh Hoa đang cầm quân cờ đánh với Thiên đế.

Trên đồ trận thiên la địa võng(1), quân cờ chém giết lẫn nhau, bên trắng bị bên đen vây khốn trùng trùng, hoàn toàn không chừa một con đường sống, Thiên đế cầm quân cờ trắng không khỏi thở dài khe khẽ: “Tất Phương nói với ta người đang theo đuổi Tử Thiệu Thần quân, lại cầu mà không được, lúc trước ta không tin, nhưng nhìn bàn cờ đầy sát ý này của người, ta thực sự tin một chút rồi.”

Đặt quân cờ xuống, ngược mắt lên nhìn, Thiên đế có chút ý muốn trêu ghẹo: “Thật à?”

“Ừm.” Thanh Hoa chẳng hề kiêng kị, nhắc cờ đặt cái cộp lên bàn cờ, giọng điệu nhàn nhạt nói: “Từng thấy ngu ngốc, nhưng chưa bao giờ thấy qua ngu ngốc đến như thế.”

Đúng vậy, hắc, Thanh Hoa Đế quân, cũng đã sa đọa tới mức độ sử dụng mỹ nhân kế, nhưng đối phương cứ như rùa đen hết trốn lại tránh, thực sự là ngốc nghếch có một không hai.

Thiên đế nghịch con cờ trong tay, chậm rãi thở dài lên tiếng: “Ta còn tưởng rằng, ngươi sẽ luôn chờ Tử Thiệu.”

Nghe xong lời ấy, Thanh Hoa hơi ngẩn người, hồi lâu sau, hắc mới chậm chậm mở miệng, giọng nói chứa đầy cay đắng: “Nàng...có lẽ không về được nữa.”

Cùng là Tử Thiệu như nhau, nhưng Tử Thiệu trong miệng Thiên đế lại là đứa bé gái mồ côi của vị tội thần năm đó, Tuế Tử Thiệu.

Thiên quân Tuế Ngôn An, trước khi bị xử phạt cực hình, đã từng hứa gả nữ nhi duy nhất của hắc cho người bạn tốt Thanh Hoa Đế quân, đó cũng là chuyện đào hoa duy nhất trong hàng trăm nghìn vạn năm nay mà Thanh Hoa dính vào và thừa nhận.

Tuy rằng Tuế Tử Thiệu của năm đó chỉ là một đứa trẻ, nhưng bắt đầu từ khi nàng được hứa gả cho hắc, Thanh Hoa bên coi nàng như một loại trách nhiệm. Năm đó Tuế Ngôn An bị xử cực hình, vợ con bị lưu đày đến hồng hoang, không thể bảo vệ vị hôn thê của mình có lẽ là việc mà Thanh Hoa áy náy nhất cả đời này.

Kỳ thực trong ấn tượng của Thanh Hoa, Tuế Tử Thiệu vẫn luôn mang hình hài đứa bé, vóc dáng nhỏ tuổi chỉ cao đến ngang eo hắc, bình thường luôn là hắc dẫn nàng theo. Khi ấy trẻ con không hiểu chuyện, nên thường ồn ào đòi hắc làm phu quân của nàng, ở cùng nàng cả đời. Sau đó nàng bị Tuế Ngôn An mang đi, vừa đi là đi đến mấy ngàn năm, ngàn năm sau gặp lại, nhưng là vào một đêm không ngủ.

Lúc đó phụ thân nàng vừa mới bị phán xử cực hình, trong đêm mưa, kiếm của nàng phá trời mà lao đến, đâm vào vai hắc.

Bé gái sớm đã lớn lên thành thiếu nữ dáng ngọc yêu kiều, nhưng đã không còn nét dịu dàng hoạt bát năm nào. Nàng đứng trong màn mưa, cả người ướt sũng, mang theo một thân đầy thương tích, thấm đẫm nước mưa.

Nàng hỏi hắc bằng giọng khắc nghiệt: “Vì sao không cứu người?! Người là tri kỷ hảo hữu của chàng, là giao tình khắc cốt(2) của chàng, từ thượng cổ đến nay, người và chàng vào sinh ra tử, họa phúc có nhau, bây giờ người gặp kiếp nạn này, vì sao không cứu người?!”

“Chàng rõ ràng có thể cứu người, chàng rõ ràng vốn có thể cứu người!” Nói xong, thiếu nữ khàn giọng kiệt sức, rốt cuộc không cách nào kìm nén được nữa mà gào khóc. Nhưng hắc cũng chỉ hờ hững nhìn. Rất lâu sau, thiếu nữ đột nhiên rút kiếm về, xoay người rời đi.

Từ đó về sau, chưa từng gặp lại.

Hằng đêm hắc sẽ mơ thấy hình dáng của nàng, dưới gốc đào, trong khung cảnh mùa xuân, cô bé áo hồng chỉ cao tới eo hắc chạy đến kéo tay áo rộng lớn của hắc, cười thật trong sáng và dịu dàng.

“Thật ra, hai nàng ấy không hề giống nhau.” Hắc nhìn bàn cờ nỉ non, lắc đầu cười nói với Thiên đế: “Nhưng mà, rồi lại giống nhau như vậy.”

Khiến hắc mỗi lần nhìn thấy nàng, đều sẽ nhớ tới nàng ấy.

Hắc nghĩ, nếu nàng còn sống, rất có thể cũng sẽ là một người con gái tốt như thế, oai hùng hiên ngang, yêu kiều duyên dáng.

Nghĩ vậy, hắc không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn về phương hướng hôm nay nàng sẽ đi. Nhưng hắc không gặp được người mình muốn thấy, mà là Tất Phương vừa đến với gương mặt đầy ý cười.

“Bệ hạ, Đế quân, thần đến để kể một chuyện cười đây.” Hành lễ xong, Tất Phương vào thẳng chủ đề chính. Thiên đế bưng trà, hờ hững nói: “Có chuyện gì thú vị à?”

“Ha...” Tất Phương cực kỳ vui vẻ, “Tử Thiệu Thần quân quả nhiên không tầm thường, hôm nay đi dạo kỹ viện cùng một gã nam nhân.”

Lời nói vừa dứt, lập tức nghe thấy tiếng đồ sứ nứt toác khê vang lên ở bên cạnh. Thiên đế và Tất Phương nhất tề quay đầu lại, liền gặp phải gương mặt dừng đứng lạnh lùng của Thanh Hoa ngay phía đối diện. Giống như vừa phải chịu đựng kích thích lớn, quân cờ hấn nắm trong tay vỡ nát thành bột phấn. Hấn đứng dậy với vẻ thờ ơ, vuốt vuốt ống tay áo, nhưng thân hình bỗng xoay đi, tức khắc đi ra ngoài một cách cực kỳ có mục đích.

“Người thế này là muốn đi đâu?” Thiên đế lộ ra vẻ mặt hoàn toàn mờ mịt, lại chỉ nghe giọng nói lạnh ngắt của đối phương, bình tĩnh nói: “Bắt vợ.”

“Phụt...” Tất Phương đang uống trà giải khát, phun thẳng một ngụm trà ra ngoài.

(1) Nguyên văn: ‘kinh thiên vị địa’ – ‘kinh’ là ‘kinh độ’, ‘vĩ’ là ‘vĩ độ’, ý gốc là ‘trời đất ngang dọc đều nằm trong tay’ – nghĩa: mưu lược bày bố quân sự của cả thế giới, bao trùm mọi việc.

(2) Nguyên văn: ‘vãn cảnh chi giao’ – ý chỉ tình bạn sâu đậm khắng khít tới mức như cổ (‘vãn’) và gáy (‘cảnh’).

6. Chương 6: Phần 5

Quân Tử Thiệu rất vui vẻ.

Nàng tựa vào trong ngực một chàng công tử đẹp trai, một chàng thiếu niên đẹp trai khác bóp chân cho nàng, còn một chàng nữa thì đang đút nàng ăn nho. Nàng vừa ăn nho vừa nói cảm ơn với Tả Cao: “Đa tạ người nhé, Tiểu Cao, người quả nhiên là trợ thủ tốt nhất của ta. Người không biết chứ cả đời ta chưa từng thân mật với đàn ông đến thế này đâu, lại còn là đàn ông tuần tú như vậy nữa... Chà chà, nhân gian quả nhiên là chỗ tốt, nếu ở Vô Phương giới của chúng ta, ta mà dám làm như thế thì đã bị đám đàn ông cường liệt kia đâm thủng thành cái sàng rồi.”

“Ặc...” Nghe xong, Tả Cao bưng vẻ mặt đau khổ định nói điều gì đó, nhưng còn chưa nói thành lời, một luồng rét lạnh bỗng ập tới trước mặt. Tả Cao và Quân Tử Thiệu đồng thời kinh ngạc ngẩng đầu, trông thấy cánh cửa rầm rầm mở ra chỉ trong khoảng khắc, một chàng trai tuần tú xinh đẹp áo trắng tóc đen đứng ngay ngưỡng cửa, sau lưng hấn toàn là băng tuyết, thanh lâu vốn hoa mỹ náo nhiệt lúc này cứ như một vùng bình nguyên phủ băng ngàn dặm, con người cũng biến thành tượng đá.

Nhìn đến bạch y công tử, Tả Cao liền biết mình xong đời rồi, hai chân bủn rủn quỳ sụp xuống, mồm miệng ngày thường lanh lợi cũng bị dọa thành cà lăm: “Đế Đế Đế Đế quân...” Thấy Tả Cao quỳ gối, đám tiểu quan(1) luôn giỏi xem mặt đoán ý đang ở cạnh Quân Tử Thiệu bèn lập tức lui ra, sau đó cũng quỳ xuống.

So với sự hoang mang rối loạn của Tả Cao, Quân Tử Thiệu lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, đương nhiên, nàng cũng chỉ bình tĩnh ngoài mặt mà thôi, trong lòng đã triệt để đảo lộn từ rất sớm rồi. Nói thế nào đi nữa thì chuyện đi chơi kỹ viện bị người mình thích bắt tại trận như thế này, dù có vang dội đến đâu cũng không thể để người khác biết được.

Nhìn bộ dạng giả vờ bình tĩnh của Quân Tử Thiệu, Thanh Hoa bước tới, vung tay một cái, cửa lập tức bị đóng lại. Hấn nhàn nhã tiến đến bên bàn, tìm một tư thế thoải mái để ngồi, tự mình cầm lấy cái chén chưa ai dùng qua, rót đầy rượu vào.

Giữa lúc hấn làm những việc này, tất cả mọi người đều duy trì sự im lặng cao độ, rót xong rượu, bấy giờ hấn giống như mới nhận biết được tình hình xung quanh, ngạc nhiên ngẩng đầu hỏi dò: “Sao không ai nói gì hết vậy? Nên làm gì thì làm đi chứ.”

“Không phải người đang đút nho sao?” Hấn chỉ một thiếu niên đẹp trai đang quỳ gối, nói với biểu cảm ‘đó là lẽ dĩ nhiên’: “Nhanh đi đút đi.”

“Tiểu...tiểu...tiểu nhân...” Thiếu niên quỳ trên mặt đất, run lấy bầy nói không thành tiếng. Thanh Hoa làm ra vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, bưng đĩa nho gần đấy lên rồi hỏi: “Người không đút, ý là muốn ta làm hả?”

“Ặc...thật ra...ta cũng không phải muốn ăn nho đến mức đó đâu.” Trông thấy thiếu niên bị Thanh Hoa áp bức gay gắt, Quân Tử Thiệu không nhịn được mở miệng định làm dịu bầu không khí. Vừa dứt lời, nàng liền nghe thấy một tiếng “xoảng” thật lớn vang lên, chính là tiếng đĩa nho trong tay Thanh Hoa nện xuống đất.

Nụ cười trên mặt Thanh Hoa cũng thu lại, hẩn lẳng lẳng nhìn Quân Tử Thiệu đang ngồi thật đoan chính ở bên cạnh, Quân Tử Thiệu cường ép lòng mình chịu đựng nỗi kinh hoàng lo sợ, phát phát tay với những người quỳ gối phía dưới, tất cả bèn lập tức lui ra, nhân tiện khép chặt cửa lớn.

Mọi người đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Quân Tử Thiệu và Thanh Hoa, Quân Tử Thiệu không nói, Thanh Hoa cũng không nói, qua hồi lâu, Thanh Hoa mới cong môi bảo: “Phàm nhân thường nói kẻ ngốc thì gan to, hôm nay ta mới hiểu, kẻ ngốc quả nhiên phải luôn đi kèm với gan to.”

“Ặc...” Từ xưa đến nay Quân Tử Thiệu đều biết người trước mặt nàng ăn nói rất sắc bén, nhưng mà sắc bén trực tiếp cỡ này thì vẫn hiếm gặp lắm. Cho dù trước đây mỗi ngày đánh nàng, hẩn cũng chưa từng trở nên bèn nhọt như vậy.

Thanh Hoa đứng dậy, chậm rãi bước đến trước mặt Quân Tử Thiệu, cuối người xuống nhìn nàng.

Nàng ngẩng đầu theo bản năng, lập tức đón lấy gương mặt của hẩn, hai người mặt đối mặt cách nhau chỉ trong gang tấc, gần tới mức dường như có thể chạm đến hơi thở của đối phương, đôi mắt sâu thẳm như màn đêm phản chiếu bản thân nàng, ánh mắt thâm trầm, tràn đầy những sắc thái nàng đoán không ra, xem cũng không rõ.

Thật lâu sau, sắc thái kỳ lạ đó mới dần dần phai nhạt khỏi đôi mắt hẩn, lại thêm một lúc lâu, hẩn mới nói: “Ta hỏi nàng một vấn đề được chứ?”

“Chàng hỏi đi.” Quân Tử Thiệu híp mắt nở nụ cười.

“Năm vạn năm trước, nàng ở đâu?”

Vừa nghe thấy vấn đề này, Quân Tử Thiệu liền sửng sốt. lát sau, nàng mỉm cười: “Hong hoang.”

Thanh Hoa không nói nữa, hẩn lẳng lẽ nhìn nàng, nhìn thật lâu, cuối cùng, hẩn chỉ nở một nụ cười nhàn nhạt.

Nụ cười đó mang bao cay đắng, rồi lại thấm đẫm vui mừng. Hẩn vươn tay ra, nâng mặt nàng lên như nâng trân bảo tuyệt thế, chậm chậm nói: “Nàng thích ta.”

Nói một cách vô cùng khẳng định, không mảy may do dự.

Quân Tử Thiệu chỉ ngạc nhiên trong phút chốc, rồi nàng nói tiếp: “Đó là tự nhiên, bằng không ta cũng không cần vượt ngàn dặm mà tới như thế.”

“Vậy thì,” hẩn thở dài lên tiếng, “Chúng ta thành thân đi.”

“Chàng...nói cái gì?!” Giọng nói của Quân Tử Thiệu có chút run run vì giật mình kinh ngạc. Thanh Hoa tĩnh lặng nhìn nàng, chậm chậm nói: “Chúng ta thành thân đi.”

(1) Tiểu quan: kỹ nam, đàn ông làm việc trong kỹ viện.

7. Chương 7: Phần 6

Thanh Hoa làm việc rất có năng suất, chỉ qua hai ngày, khắp thiên giới đã loan truyền tin tức hai người bọn họ thành thân. Chuyển biến to lớn như vậy cũng khiến Quân Tử Thiệu không biết phải làm sao, ngày thứ ba nàng lèo nhèo lê thân đến phủ của Thanh Hoa, khá bất an hỏi dò: “Chúng ta như vậy, có khi nào nhanh quá rồi không?”

“Hửm? Nàng thấy nhanh quá hả?” Thanh Hoa đang vẽ tranh, không hề ngẩng đầu lên, nhưng trong giọng nói lại mang theo một chút áp bức.

“À...thật ra...cũng không nhanh lắm...”

“Vậy không phải là được rồi sao?”

“Cái đó, nhưng mà...có rất nhiều chuyện còn chưa bàn kỹ mà đúng không?” Gương mặt Quân Tử Thiệu tỏ vẻ rối rắm, chớp mũi Thanh Hoa hơi ngừng lại, hẩn ngẩng đầu, lẳng lẳng nhìn nàng rồi hỏi: “Tỷ như?”

“Tỷ như...á, tỷ như sau khi thành thân, sẽ về Vô Phương giới hay ở lại Thiên giới đây? Ta là Thần quân của Vô Phương giới, chàng ở Thiên giới có địa vị cũng không thấp, chàng...”

“Ta không có vấn đề gì cả.” Nghe được câu nói ấy, hấp lập tức ngắt lời nàng, rũ tầm mắt xuống mà nói, “Nàng đi đến đâu, ta đi đến đó, ta sẽ không rời xa nàng nữa.”

Quân Tử Thiều bỗng có chút ngây người, nàng biết, con người trước mặt này, lời đã ra miệng thì luôn nói là làm, lần lừa dối thất ước duy nhất, cũng chính là nàng.

Hắn nói với nàng như thế, thì nhất định sẽ làm như thế, nàng cảm nhận được nhịp tim của bản thân đang đập cực nhanh, cuối cùng bắt đầu có chút không nề.

Hoặc có thể nói, từ khi gặp lại hắn, từ khi hắn lại cười với nàng, từ khi hắn gọi nàng là Tử Thiều thêm lần nữa, thì nàng đã không nề rồi.

Vì vậy, nàng mỉm cười.

“Về Vô Phương nhé.” Nàng nói, âm thầm siết chặt nắm đấm.

Lưu cho hắn một con đường, mà con đường ấy cũng được lưu lại, cho nàng.

Sau khi quyết định về Vô Phương, bọn họ lập tức chuẩn bị thuyền, và khi đã liên lạc thông báo với Vô Phương giới, mọi thứ cần thiết liền bắt đầu được chuẩn bị theo từng bước.

Một đêm trước lễ thành thân, Thiên đế tìm gặp Thanh Hoa.

Hắn cau mày, trong mắt đều là thâm ý: “Người đã biết nàng là ai sao?”

“Biết.” Thanh Hoa hờ hững trả lời. Thiên đế nhíu mày càng sâu: “Người biết từ lúc nào?”

“Vừa bắt đầu đã hoài nghi, lần vào thanh lâu kia, lúc trông thấy Tả Cao và tên tiểu quan mà nàng tìm đến thì có lẽ đã xác định rồi.” Nói đoạn, hắn cầm lấy quân cờ, đặt xuống bàn cờ, nhàn nhạt nói: “Một người trong đám tiểu quan, còn có cả Tả Cao, đều là những tiên nhân bị sự kiện năm đó liên lụy hạ phàm đây.”

“Người ứng đối thế nào?” Thiên đế ngồi đối diện hắn, Thanh Hoa giương mắt lên nhìn: “Người cũng đã chuẩn bị tốt kế sách ứng đối không phải sao?”

“Như vậy mà người còn muốn thành thân với nàng à?” Thiên đế không hiểu cho lắm, bàn tay cầm cờ của Thanh Hoa khẽ trượt đi, sau hồi lâu, hắn mới chậm rãi mở miệng: “Hôn lễ này, ta đã đợi quá nhiều năm, cũng chậm quá nhiều năm rồi.”

Ngày hôm sau, hai người mặc hỷ phục, cùng chúng tiên đi đến núi Tuyết Tư.

Nàng và hắn lên thuyền, đứng ở mũi thuyền, quan sát khe hở từ từ mở ra. Thanh Hoa lặng lẽ kéo tay Quân Tử Thiều, nhìn hình dáng của người đang đứng cạnh hắn, mặc bộ hỷ phục cùng một đôi với hắn. Lúc này chính là thời điểm mặt trời mọc, cô gái bị hắn nắm tay đứng dưới ánh bình minh chiếu rọi, mang theo nét mỹ lệ khó có thể nói thành lời.

Dường như nhận ra ánh mắt của hắn, nàng quay đầu lại, nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Sao vậy, cảm thấy ta đẹp quá đúng không?” Nàng cười dịu dàng vô cùng, lên tiếng như đang vui đùa: “Có phải là muốn cùng ta ở mãi bên nhau không?”

“Ừ.” Đây là lần đầu tiên, Thanh Hoa không hề lảng tránh. Bình tĩnh mà kiên định gật đầu, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô gái, hắn không khỏi mỉm cười.

Lúc này thuyền đã xuất phát, lực hút cực lớn cuốn hai người bọn họ lẫn chiếc thuyền vào thông đạo. Trong quá trình ấy, Thanh Hoa vẫn nắm chặt tay nàng không rời, sau đó mở miệng một cách mạnh mẽ và vững vàng: “Quân Tử Thiều, ta muốn mãi mãi ở bên nàng!”

Khi đó bọn họ đang ở trong thông đạo, tiếng gió và tiếng sóng biển rít gào, nhưng đều không thể nhấn chìm giọng nói của chàng trai. Thiếu nữ cùng hắn mười ngón đan xen, nghe xong câu nói của hắn, nàng khe khẽ nở nụ cười.

Bấy giờ, thông đạo đã sắp đóng, song thiếu nữ lại đột ngột giãy mạnh bàn tay hấn đang nắm lấy nàng, thuận thế bức ép hấn buông nàng ra.

“Nhưng mà,” Vào thời khắc cuối cùng, nàng nhìn hấn, sắc mặt giống hệt người con gái kia, người con gái giẫm lên màn mưa đêm mà đến nhiều năm về trước, “Nhưng mà ta đã sớm, không còn muốn cùng chàng ở bên nhau nữa.”

Vừa dứt lời, cô gái liền bị cuồng phong cuốn khỏi thông đạo. Thanh Hoa sững sờ dõi theo nàng, cẩn thận hiểu rõ từng lời nàng nói, rất lâu rất lâu sau, hấn rút cuộc cũng gọi tên của nàng.

“Tử Thiệu...”

Cái tên này, vượt qua ngàn năm vạn năm, cuối cùng vẫn để hấn gọi ra.

Sau khi ra khỏi thông đạo, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn vị tân nương tử đáng nhẽ vừa mới rời đi ấy.

Thiên đế tiến lên phía trước, nói với vẻ khá bất ngờ: “Thần quân...”

“Bệ hạ,” nghe thấy tiếng của Thiên đế, Quân Tử Thiệu liền ngắt lời hấn.

Trường kiếm trong tay rút ra, Quân Tử Thiệu bước tới, đứng trên vị trí cao nhất, nhìn mọi người đang còn kinh ngạc.

“Thanh Hoa Đế quân đã được đưa về Vô Phương giới, cửa vào giới bây giờ đã bị ta lấp kín triệt để.” Quân Tử Thiệu tuyên bố, nàng nâng kiếm lên, chỉ về phía Thiên đế, chậm rãi nói, “Bệ hạ, giờ khắc này, chúng ta có thể chính thức nói chuyện rồi.”

“Xin cho ta giới thiệu một chút,” Quân Tử Thiệu mỉm cười, nhìn Thiên đế, gương mặt mang theo vẻ chế nhạo, “Tại hạ con gái của tội tiên, Tuế Tử Thiệu.”

8. Chương 8: Phần 7

Tuế Tử Thiệu, cái tên nàng chôn vùi trong lòng đã nhiều năm, mấy vạn năm sau, cuối cùng lại được thấy ánh mặt trời trong tình cảnh này.

Năm đó thần ma đại chiến, giữa cuộc chiến loạn Ma quân chẳng may đánh sụp trụ chống trời, trời long đất lở, tam giới nguy cấp trùng trùng. Thiên quân Tuế Ngôn An thừa cơ làm loạn, bị Thiên đế vừa kế vị Mặc Tử Dạ phán xử cực hình, đồng thời lưu đầy vợ con hấn đến hồng hoang, sau đó liên hợp với Thanh Hoa Đế quân vả trụ chống trời, qua trăm nghìn năm cần mẫn làm việc mới khôi phục lại nguyên khí của Tiên giới.

Bất luận là Tiên giới hay Ma giới, ai cũng nói Thiên đế Mặc Tử Dạ quả thực là vị Thiên đế nhân đức nhất. Thế nhưng chỉ có nàng biết rõ, đằng sau bộ mặt nhân đức kia, chôn giấu bao nhiêu xương trắng vô tội.

Như phụ thân nàng, như mẫu thân nàng.

Nàng vẫn còn nhớ đêm mưa hôm đó, nàng ở trong phòng nghe thấy tiếng tranh cãi của cha mẹ nàng. Người mẫu thân luôn dịu dàng ấy lần đầu tiên gào thét với phụ thân: “Hấn chỉ muốn tìm một lý do mà thôi! Trụ chống trời đã sụp, hấn muốn luyện thiên thạch tu bổ, hấn không muốn để tất cả chúng tiên trên Tiên giới tiêu hao tiên lực, cho nên hấn muốn hy sinh chàng!”

“Hấn muốn luyện chàng thành thiên thạch vá trời, lại nghĩ đến thanh danh hiền đức của hấn mà đội lên đầu chàng cái mũ tội như thế, thực sự là tâm kế ác độc không gì bằng! Nhưng vì sao Thanh Hoa cũng có thể giúp hấn chứ? Thanh Hoa đối xử với chàng như vậy, vì sao chàng không hận hấn?!”

Lúc ấy, nàng nhỏ tuổi nên nghĩ, đó chỉ là những lời nói nhảm của mẫu thân, Thanh Hoa của nàng sẽ không đối xử với phụ thân nàng như thế, người chồng tương lai của nàng, người nàng yêu thích từ ngày còn bé.

Mãi đến khi phụ thân mất, mãi đến khi nàng bị lưu đầy ra cảnh giới hồng hoang, mãi đến khi mẫu thân vì nàng mà nghịch thiên cải mệnh, lấy chính mẫu thân làm tế phẩm sống, sau đó tự mình lãng tử, nàng mới không thể không thừa nhận.

Hấn thật sự, chính là như vậy.

“Ta đã bày trận pháp từ sớm,” nàng cầm mạnh thanh kiếm xuống đất, mặt đất bắt đầu chấn động, toàn bộ chúng tiên nhân tái nhợt nhìn Quân Tử Thiệu đứng trên cao, nhưng giờ khắc này, sắc mặt của Thiên đế đã thay đổi từ nét kinh ngạc ban đầu thành vẻ đứng đưng từ lâu.

Hắn nhìn nàng một cách rõ ràng, giống như đã biết hết tất cả. Quân Tử Thiệu phớt lờ ánh mắt của đối phương, chậm rãi nói: “Tru thần trận, nửa canh giờ sau, ta cùng các vị, phi hôn yên diệt.” (tan thành tro bụi, để nguyên văn cho hay)

Lời vừa thốt ra, chỉ trong khoảnh khắc, chúng tiên liền trở nên hỗn loạn. Rất nhiều thần tiên bắt đầu rời khỏi hiện trường, nỗ lực tìm đường thoát ra ngoài. Nhưng chẳng ai thành công, toàn bộ tiên nhân rối bời và tuyệt vọng mà vùng vẫy, hết như đã thú bị nhốt trong lồng.

Quân Tử Thiệu và Thiên đế đều lạnh nhạt bàng quan với những điều ấy, suy nghĩ một lát, Thiên đế mới nói: “Tại sao ngươi không giết Thanh Hoa?”

“Vì sao ta phải giết hắn?” Nghe Thiên đế hỏi, Quân Tử Thiệu lại nở nụ cười: “Tất cả mọi chuyện đều do một tay ngươi sắp đặt, chẳng qua Thanh Hoa chỉ là đồng lõa trong đó mà thôi, vì sao ta phải giết hắn?”

“Người thích hắn.” Thiên đế mỉm cười khẳng định, ngẩng đầu nhìn về phía đám mây đang cuộn cuộn tích tụ. Quân Tử Thiệu nhíu mày, nhìn đám mây trắng quay cuồng đó, lạnh lùng nói: “Thích thì sao không thích thì sao? Ta và hắn, cuối cùng cũng sẽ không bao giờ gặp lại.”

Vừa dứt lời, giống như là để đánh vào mặt nàng, sau một luồng sấm sét vang dội, bầu trời đột ngột xuất hiện một vết nứt, một chàng trai áo trắng từ trên trời rơi xuống. Chàng trai ấy xoay người trên không trung, sau đó lập tức rơi xuống bên cạnh nơi cô gái đang đứng.

Hình như hắn bị thương rất nặng, vừa mới hạ xuống liền lão đảo, vấp một cái rồi ngã nhào.

Ngay lúc đó, Quân Tử Thiệu cả kinh lùi một bước, vô cùng hoảng hốt nhìn chàng trai dưới đất.

Hắn chưa bao giờ chật vật như vậy, cả người đầy rẫy vết thương, ngã lộn trên mặt đất, thậm chí chút sức lực chống đỡ bản thân cũng không có.

Hắn nằm trên đất, chầm chậm ngẩng đầu nhìn nàng, gương mặt tuấn tú xinh đẹp vẫn còn vương vết máu, nhìn thật lâu, cuối cùng hắn chậm rãi nở nụ cười.

Đôi mắt như vàng trắng khuyết, sắc môi hồng nhạt. Giống như hắn đã từng trong những ngày xa xăm ấy.

Hắn nói: “Tử Thiệu, thật đúng là nàng.”

Sau đó hắn lại nói: “Tử Thiệu, còn may, ta đã trở về.”

“Thu tay đi.” Hắn nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập sự dịu dàng, che đậy một chút sợ hãi: “Trận pháp của nàng...sớm đã có kế sách ứng đối, đừng liều mạng nữa.”

Nghe được lời nói như thế, Quân Tử Thiệu dần dần bình tĩnh lại, thu hồi nỗi kinh sợ ban đầu, chậm rãi nói: “Ta biết, nhưng mà, ý của chàng là, để ta về tay không như vậy sao?”

Tiếng nói của nàng đột ngột tăng cao vài bậc: “Ta ở hồng hoang hai vạn năm, Vô Phương năm vạn năm, trải qua số kiếp sinh tử mà trở lại, chàng cảm thấy, ta có thể về tay không ư?!”

Hắn không nói nữa, sau hồi lâu, hắn ra sức chống đỡ bản thân bò dậy, thở hồng hộc, cúi đầu, khom người xuống. Đó là động tác nhục nhã biết bao, nhưng vì là hắn, nó vẫn mang theo sự anh tuấn phong nhã, hoàn toàn không thể tổn hại đến vẻ cao quý của hắn.

Đây là chàng trai nàng từng ngày đêm nhung nhớ, đây là Đế quân cao cao tại thượng của Thiên giới. Vậy mà giờ này khắc này, hắn lại quỳ gối dưới chân nàng, dùng tư thế cung kính nhún nhường đến vậy, chầm chậm nói: “Là lỗi của ta.”

Hết như sấm sét, chớp giật bên tai nàng.

Nàng đợi nhiều năm như thế, cuối cùng ngày hôm nay, lại nghe được câu nói này của hắn.

Trường kiếm bất giác đột ngột chỉ thẳng vào mặt hắn, cách hắn vốn vẹn một tấc.

“Cầm miệng.” Bàn tay cầm kiếm run rẩy, chuyện cũ rõ ràng trước mắt.

Những năm đó, nàng vẫn còn là đứa bé con, nàng vẫn còn thích hấn, hấn vẫn là người như thiên thần trong lòng nàng.

Cho dù hấn liên thủ cùng người khác hại chết phụ thân nàng, cho dù nàng và mẫu thân bị lưu đầy hồng hoang, nhưng trước nay nàng chưa từng chân chính oán hận hấn.

“Lỗi của chàng? Chàng nghĩ rằng, một câu lỗi của chàng là có thể xóa bỏ sao?!”

“Lúc bị lưu đầy đến hồng hoang, ta vẫn cho là, chàng sẽ đến cứu ta và mẫu thân.” Thanh kiếm nàng chỉ vào hấn dần dần bình ổn: “Ngày nào ta cũng khắc tên chàng lên cây văng sinh, mỗi ngày một cái, chàng biết ta khắc hết bao lâu không?”

“Ta khắc đến khi toàn bộ rừng cây văng sinh đều là tên chàng, ta một mực chờ đợi! Mãi đến khi mẫu thân ta chết đi! Một mực chờ đợi ngày ta rời khỏi hồng hoang!”

“Biết bà chết như thế nào không?” Nàng nói, không nhịn được cất cao giọng, âm điệu bắt đầu run rẩy: “Bà cất từng đao từng đao lên người mình, tổng cộng tám trăm chín mươi bảy đao, khi đó bà mới chết! Vì để mở thông đạo từ hồng hoang đến Vô Phương giới, bà tình nguyện chết bằng cách đau đớn như thế! Nhưng lúc ấy, chàng đang làm gì?!”

Mũi kiếm đâm mạnh vào cơ thể chàng trai, nàng rút cuộc không kìm nén nổi nữa, rơi lệ như một đứa bé: “Khi ta cùng đường mặt lộ, khi ta tuyệt vọng cùng cực, khi ta thống khổ, bị thương, khi ta kề cận cái chết hết lần này tới lần khác, chàng, người từng nói với ta nhất định sẽ đến đón ta, đang ở đâu?!”

Nhưng dù là thế, dù nàng ở Vô Phương giới ngày đêm tự nhủ phải giết chết hấn, cuối cùng khi đối mặt với hấn, nàng vẫn không có cách nào để xuống tay.

Tận lực áp chế hết thấy sát ý, cùng hấn trải qua khoảng thời gian tốt đẹp như vậy.

Vốn định đưa hấn rời khỏi, vốn muốn thả hấn đi.

Nhưng hấn lại cố tình quay về, cố tình quỳ ở đây như thế này.

“Là lỗi của ta.” Lặp lại lần nữa, giọng nói chàng trai có chút khàn khàn, cả người khẽ run, dường như đang cực lực đè nén thứ gì đó.

“Ta không cần chàng xin lỗi.” Nàng hít sâu một hơi, chậm chậm nói: “Chuyện tới nước này, chàng có xin lỗi thêm nữa thì cũng đã quá muộn.”

Nhìn đất trời rung chuyển, nàng khẽ cười: “Trời xanh bất nhân, vì sao ta phải cố kỵ?”

Nàng đã sớm bị vứt bỏ quá nhiều năm.

Cái đêm chứng kiến phụ thân mất đi, cái đêm giẫm lên màn mưa mà rời khỏi nàng, những ngày nhìn mẫu thân nàng cố chấp lắng trì chính mình ngay trước mặt nàng.

Nàng từ lâu, đã bị vứt bỏ quá nhiều năm rồi.

Xung quanh là tiếng động đất âm vang, chàng trai ở bên cạnh cuối cùng vẫn tiếp tục mở miệng: “Tất cả trách nhiệm đã qua, ta nguyện một mình gánh chịu.”

Âm thanh lạnh lạnh như tuyết trắng trên núi cao, không hề ngập ngừng do dự: “Tử Thiệu, đừng liên lụy người vô tội.”

Nàng không nói, lặng lẽ nhìn hấn. Thật lâu sau đó, nàng chậm rãi nở nụ cười.

“Thanh Hoa, ta luôn cảm thấy chàng rất kỳ lạ.”

“Chàng điều khiển vạn loài trong thiên địa, chấp chưởng Thập điện Diêm La. Chàng cứu muôn dân thiên hạ, phổ độ cho kẻ qua đường không quen biết, nhưng trước giờ không hề cứu ta.”

“Ta chán ghét mọi người, lại yêu sâu đậm một mình chàng, ta khinh thường phớt lờ tất cả, lại chỉ hận một mình chàng.”

“Thanh Hoa,” nàng quay đầu nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ mệt mỏi: “Chàng biết không, ngay từ ngày còn nhỏ, chàng muốn, ta liền cho.”

“Lần này,” trường kiếm vung lên, nàng lãnh đạm nhìn hắn, “Cũng là như thế.”

9. Chương 9: Phần 8

Trường kiếm thoắt như sấm sét, nhanh đến mức khiến người ta không thấy rõ ánh kiếm. Cô gái tĩnh lặng đứng một bên, nhìn thanh kiếm của chính mình từng nhát từng nhát chém xuống máu thịt người trước mặt ra sao.

Nam tử trước mặt quỳ thẳng tắp, tất cả mọi người xung quanh đứng thẳng người, bắt đầu có vài động tác nhỏ, Thanh Hoa lập tức giơ tay lên, tạo thành tư thế “Ngừng”.

Quân Tử Thiệu lẳng lẳng nhìn hắn, dòng máu tung tóe, sắc mặt trắng bệnh, môi mỏng mím chặt vì đau đớn.

Nàng cảm thấy trái tim dường như đã không còn cách nào để tiếp tục nhịp đập của nó. Mỗi một kiếm đâm xuống, giống như không phải đâm đến thân thể của người kia, mà là đâm vào lòng nàng; mỗi một kiếm rút ra, thứ phun trào dường như không phải là máu tươi, mà là chuyện cũ rõ ràng rành mạch.

Kỳ thực nàng không hà tất phải thật sự hận hắn, kỳ thực nàng không hà tất phải khẳng khẳng oán giận thiên địa này.

Đêm trước khi phụ thân bị hành hình, người nói với nàng, đừng nghĩ đến việc báo thù, đây là do người tự nguyện, cho dù Thiên đế không như thế, Thanh Hoa không như thế, người cũng sẽ tự nguyện, cũng sẽ cam tâm.

Lúc ra khỏi hồng hoang, người mẫu thân của nàng luôn cố chấp là thế, nhưng cũng nói với nàng, đừng trở về nữa, hãy sống thật tốt.

Hồng hoang hai vạn năm, Vô Phương giới năm vạn năm, nàng vượt qua trong gươm đao và máu, những chuyện quá khứ dường như từ lâu đã không còn trọng yếu. Chẳng qua là chấp niệm, chẳng qua là không cam lòng, chẳng qua là oán trách.

Nàng còn nhớ đêm mưa đó, khi nàng đâm kiếm vào thân thể hắn, rồi lại rút ra mà đi, hắn từng đuổi theo gắt gao nắm chặt lấy cổ tay nàng, kiên định vô cùng mà nói với nàng: “Tử Thiệu, chờ ta tới đón nàng.”

Nhưng nàng chờ lâu như vậy, chờ đợi thời gian dài như vậy.

Mỗi một lần thống khổ, mỗi một lần tuyệt vọng, mỗi một lần trải qua trong đen tối, mỗi một lần máu nhuộm khắp người, nàng từ một thiếu nữ nhu nhược trưởng thành thành vị Thần quân uy danh hiển hách ngày hôm nay của Vô Phương giới, nàng đăng đẳng chờ đợi, từ tràn đầy hy vọng đến tuyệt vọng, nhưng hắn vẫn chưa từng tới.

Có lẽ bởi vì cuộc sống quá mức gió tanh mưa máu, nên hết lần này đến lần khác đều sẽ hồi tưởng lại, sự tưởng niệm hoang đường năm đó.

Hoa đào trong rừng nở rộ rực rỡ, nam tử áo trắng đi phía trước tận sức thả chậm bước chân chờ cô gái nhỏ bé, nàng lão đảo đuổi theo, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy tay áo bào rộng lớn của hắn.

Nàng nói với hắn: “Thanh Hoa, bọn họ bảo, ta là vợ chàng, chúng ta sẽ bên nhau cả đời đúng không?”

Hắn liền cười khẽ với nàng, cười như hoa đào.

“Chờ nàng lớn lên đã.”

Cho nên cô gái trẻ con năm đó vẫn luôn chờ, luôn luôn chờ.

Nhưng khi nàng lớn rồi, thứ chờ đợi nàng lại là một hồi kiếp nạn tránh không thoát.

Nhiều năm sau gặp lại hắn, chính là giữa mưa đêm, gió lạnh.

Kiểm của nàng chìm vào cơ thể hắn, nàng lớn tiếng thét hỏi: “Vì sao không cứu người?! Người là tri kỷ hảo hữu của chàng, là giao tình khắc cốt của chàng, từ thượng cổ đến nay, người và chàng vào sinh ra tử, họa phúc có nhau, bây giờ người gặp kiếp nạn này, vì sao không cứu người?!”

“Chàng rõ ràng có thể cứu người, chàng rõ ràng vốn có thể cứu người!”

Nàng chưa từng nói cho hắn biết tình yêu sâu đậm nhiều năm của nàng, cũng sẽ không bao giờ nhắc lại với hắn nữa.

Trường kiếm mãnh liệt chém tới một lần lại một lần, không ai nói chuyện, chỉ thấy nam tử kia toàn thân máu tươi đầm đìa, mãi đến tận cùng, ngoại trừ khuôn mặt vẫn hoàn hảo, những gì sót lại chỉ là một bộ xương khô còn vương vết máu.

Tại vị trí lồng ngực của bộ xương, một trái tim đặc biệt tinh xảo khẽ đập, từng chút từng chút một.

Đây là chiêu kiếm cuối cùng, đâm xuống, tất cả liền kết thúc.

Nhưng một kiếm cuối cùng ấy lại dừng ở nơi đó, Quân Tử Thiều nhìn hắn, cảm giác trái tim trong ngực nàng như ngừng đập, lưu lại cơn đau trống rỗng.

Nàng biết, một kiếm này, nàng vẫn không thể nào đâm xuống.

Nhìn con người trước mặt, hồi lâu sau, nàng mới mở miệng lên tiếng: “Thật ra ta đã sớm không hận nữa... Ta chỉ là cảm thấy có chút không cam lòng...”

“Không cam lòng vì sao lại không tiến đồ đến thế, vì sao lại mềm lòng đến thế...”

“Không cam lòng vì sao thiên đạo đối xử với ta như vậy, ta vẫn muốn như thế này với hắn...”

“Không cam lòng... vì sao ta lại thành cái dạng này,” Nàng quay đầu, ánh mắt cong cong cười với hắn: “Vì sao ta cứ yêu thích chàng đến thế?”

Nói rồi, nàng rơi lệ, lập tức nhắc kiếm rời đi.

Ra khỏi mắt trận, chính là tự động từ bỏ trận pháp. Nàng nhìn thông đạo bị hắn đánh mở rõ ràng phía chân trời, chậm chậm nói: “Thanh Hoa, chàng thắng.”

Chung quy là bại bởi hôm nay.

Chung quy là bại bởi ái tình.

Thanh Hoa khẽ động thân thể, vươn ra cánh tay chỉ còn là bộ xương vương vết máu, nắm chặt lấy làn áo của nàng.

Hắn nhìn nàng, trong ánh mắt đều là khẩn cầu.

Nàng quay đầu nhìn hắn, tựa như hiểu rõ hắn đang nói gì, rồi lại tựa như không rõ.

Rất lâu sau, nàng cười nhẹ.

“Buông tay thôi.” Nàng nói.

Lúc đó mặt trời đã lên cao từ lâu, nắng sớm trải khắp đại địa. Thanh Hoa lẳng lặng nhìn dung nhan tốt đẹp của cô gái trước mặt, cuối cùng cũng hỏi thành lời: “Nàng thật sự, yêu ta thật sao?”

“Thật.”

“Vậy nàng thật sự, sau này sẽ không muốn yêu ta nữa sao?” Hắn chậm chậm mở miệng, bàn tay nắm tay áo nàng vẫn run rẩy. Quân Tử Thiều không nói một câu, lát sau, nàng cuối cùng trả lời hắn: “Thật.”

Hắn đột nhiên buông tay ra, suy sụp quỳ ngồi nơi đó, dõi theo hình bóng cô gái càng đi càng xa, mãi đến khi nàng biến mất trong vòng sáng.

Hắn bất chợt nhớ tới, rừng đào năm ấy, khi hoa đào nở rộ, gió xuân phảng phất, cô gái bé nhỏ từng theo sau lưng hắn, ra sức lôi kéo hắn trò chuyện.

Nàng nói: “Thanh Hoa, ta thích chàng lắm, chàng làm phu quân của ta đi.”

Nói yêu trước là nàng, rồi đi trước, cũng là nàng.

Nhưng hắn mãi mãi không thể nào oán trách, chỉ có thể hết lần này đến lần khác, để mặc nàng rời xa.

Như đêm mưa đó lưu lại vết thương trên vai hắn, như rạng sáng này chỉ vì hắn mà giữ lại một trái tim.

10. Chương 10: Phần 9 (hoàn)

Bình minh lên, trời vẫn còn mang theo cái lạnh.

Quân Tử Thiệu cho người hầu hạ mặc quần áo, sau đó lại tiếp tục ngồi trên điện Vô Phương giới. Chúng tiên lần lượt bẩm tấu đại sự, nàng trầm mặc lắng nghe. Khi buổi chầu gần kết thúc, thần sứ Ty thư chuyên phụ trách truyền tin đột nhiên bước ra, trình lên một mặt Thiên Địa kính mà thiên giới đưa tặng.

Quân Tử Thiệu cho người nhận lấy, rồi tự mình nâng Thiên Địa kính quay về phòng, sau đó thi pháp mở ra Thiên Địa kính.

Trong gương ghi lại cảnh tượng một người, ngăn cách ba ngàn năm, cuối cùng nàng cũng trông thấy người kia từ mặt kính. Tay nàng vẫn không nhịn được run rẩy, hầu như không cách nào cầm chắc chiếc gương. Nhưng cho dù là vậy, nàng vẫn không hề muốn buông tay, đó là nỗi tương tư khắc vào tận xương tủy, vô pháp vứt bỏ.

Trong gương thân thể hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, trên người vẫn còn lộ ra xương trắng, nhìn qua có chút ghê sợ. Trong gương hắn đang thi pháp để làm chuyện gì đó, cực kỳ chăm chú.

Nàng tiếp tục nhìn hắn thi pháp, nhìn hắn mệt mỏi, nhìn hắn tỉnh rồi lại ngủ, ngủ rồi lại tỉnh. Cuối cùng, nàng rốt cuộc nhìn thấy, ở trong gương, hắn thành công tạo ra một mảnh hồn phách.

Hồn phách đó quen thuộc là thế, cho dù chỉ là thoáng qua, nàng cũng có thể nhận ra.

Tựa như không thể tưởng tượng nổi, nàng run run đưa tay vuốt lên mặt kính. Mà người trong gương cũng lộ ra nụ cười, sự mừng rỡ tràn đầy khắp khuôn mặt. Thiên đế đi tới, mở miệng hỏi hắn: “Người làm thế này, còn chống đỡ được bao lâu?”

“Không quan trọng,” Thanh Hoa nở nụ cười, trong mắt đều là sự thản nhiên như vừa trút đi gánh nặng: “Ta tự hồn cho Ngôn An đã nhiều năm như vậy, cuối cùng đợi được ngày hôm nay.”

“Đây là chúng ta nợ hắn, về lý đương nhiên phải làm cho hắn.” Nói đoạn, Thanh Hoa dường như nhớ đến điều gì, ánh mắt chợt khẽ lay động: “Hơn nữa... Ngôn An sống lại, chắc nàng cũng sẽ vui vẻ rất nhiều...”

“Người...” Nghe nói như thế, trên mặt Thiên đế lộ vẻ không đành lòng: “Nếu đã yêu đến vậy, hà cớ gì để cho nàng đi?”

“Nếu nàng thống khổ như thế, vì sao phải khiến nàng ở lại?” Thanh Hoa hờ hững hỏi ngược lại: “Là ta có lỗi với nàng, nàng hận ta, lại yêu ta, thấy ta chẳng qua chỉ tăng thêm đau lòng. Nếu ta đã yêu nàng như vậy, thì sao có thể đứng nhìn nàng đau lòng?”

“Nhưng mà...Người...” Thiên đế định nói gì đó, muốn nói lại thôi, Thanh Hoa khẽ lắc đầu, đứng dậy nâng lấy Tụ Hồn đang đựng mảnh hồn phách: “Ta đưa hắn đi luân hồi.”

Nói xong, hắn liền cầm ngọn đèn đi Địa phủ, hắn tự mình viết mười kiếp nhân sinh mỹ mãn vào sổ Sinh Tử cho phụ thân nàng, cuối cùng mới thả phụ thân nàng ra, sau đó để Quỷ sai dẫn người đến cầu Nại Hà.

Hắn đứng trên đầu cầu Nại Hà nhìn hình dáng kia càng đi càng xa, dưới chân là từng đóa từng đóa Bỉ Ngạn rực rỡ, bên cạnh là dòng Vong Xuyên cuộn trôi không ngừng.

Thật lâu sau, hắn ở trong gương cười khẽ, ánh mắt vô định mang theo cay đắng, chậm chậm nói: “Tử Thiệu, có phải nàng đã vui vẻ hơn một chút không?”

“Tử Thiệu,” Vừa nói, sắc mặt hắn dần dần trở nên trắng bệch, tựa như đang chịu đựng cơn đau khủng khiếp, thở hổn hển xoa nhẹ nơi lồng ngực: “Có phải nàng...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hắc đột nhiên nôn ra một ngụm máu lớn, cuối cùng không tiếp tục chống đỡ bản thân được nữa, ngã xuống đất.

Về mặt hắc dần dần trở nên ngơ ngẩn, trong mắt cũng dần dần có chút ý cười.

“Có phải là...” Hắc nỉ non, thanh âm yếu ớt, nhưng từng câu từng chữ lại như sấm sét vang vọng bên tai Quân Tử Thiều.

“Có thể quay về rồi?”

Hắc mở miệng dò hỏi, sau đó, trong mảnh Bỉ Ngạn hoa ấy, hắc chậm rãi nhắm mắt lại.

Đóa hoa yêu diễm như máu, áo bào trắng xóa.

Hình ảnh từ từ chìm vào đen tối, chờ đến lần sáng rõ tiếp theo, lại là bên trong huyết mộ tràn ngập khí lạnh.

Người kia nằm trong quan tài bằng, áo trắng, tóc đen, trên mặt vẫn mang theo ý cười âm áp, giống như đã thật sự thỏa mãn với kết cục này.

Bên cạnh có tiếng người khóc cùng tiếng người trò chuyện.

Nàng cẩn thận nhận biết, mơ hồ nghe thấy giọng nói của Tất Phương: “Bệ hạ, chôn thi thể của Đế quân ở Vô Phương, đến gần Thần quân hơn một chút, hắc nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Những lời khác đã không còn nghe lọt, nàng lẳng lặng nhìn người trong gương, nhìn bàn tay vẫn còn lộ xương trắng của hắc, nhìn y phục trắng vụn nằm như một ngày của hắc.

Nàng nghĩ, thế sự này thật là hoang đường.

Nàng nghĩ, sao hắc không đợi nàng?

Nàng nhớ tới đêm trăng nọ nàng và hắc cùng đi thả hà đăng, hắc khom lưng đẩy hà đăng vào trong nước, sau đó đứng thẳng người, vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy nàng đứng dưới tàng cây lẳng lặng quan sát hắc.

Gió đêm nổi lên, trong đôi mắt hắc tràn đầy ánh sáng mờ ảo.

Khi đó trong lòng nàng vô cùng mềm mại, bỏ đi tất cả yêu hận, dứt bỏ hết thấy khổ đau, chỉ giữ lại chút âm áp kia dưới đáy lòng, khiến nàng cảm thấy, vui mừng biết bao.

Khi đó nàng thậm chí đã nghĩ, nếu có thể như vậy cả đời, cũng tốt lắm.

Nhưng người kia, người mà nàng yêu say đắm, nhiều năm sau, lại lấy tư thái ấy xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Nàng run run ngẩng đầu, cảm giác trên mặt ướt đẫm nước mắt, nàng đứng dậy, cuối cùng không chịu đựng được nữa, mạnh mẽ xông ra ngoài.

Nàng chưa từng đi tới một nơi một cách cuống cuồng đến thế, chưa từng mong nhớ một người nhiều đến thế.

Gấp gáp trong đêm tối, nàng rốt cục đi tới Thái Hòa cung.

Lúc này nước mắt trên mặt nàng đã bị hong khô, nhưng con mắt vẫn hơi sưng đỏ. Nàng do dự muốn mở cửa, nhưng lại có chút sợ hãi, chần chừ trong chốc lát, cửa đột nhiên bị người âm âm mở ra, Tất Phương đứng trước mặt nàng, cười đến có phần đắc ý.

“Đế quân vì tu phục hồn phách của Ngôn An Thiên quân nên chìm vào ngủ say trong quan tài bằng năm trăm năm, mấy ngày trước vừa tỉnh lại, Thần quân đến thật đúng lúc.”

“Hắc...” Quân Tử Thiều khàn giọng mở miệng, chưa kịp nói gì, Tất Phương liền tránh người, để lộ ra người phía sau.

Người kia vẫn mặc tuyết y vân sa, lưỡi biếng nằm trên thẳng y dưới góc bờ đề, đầu gối lên quyển kinh thư, trông rất thanh nhàn.

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt trầm tĩnh mà ôn nhu. Gió nhẹ phảng phất, hạt cây bồ đề phân tán khắp nơi, hắn khẽ cong khóe miệng, chỉ một nụ cười thoáng qua, nàng liền cảm thấy tất cả hoài nghi khổ sở đều hòa tan thành một hồ xuân thủy.

“Nàng về rồi.”

“Ừ, đã về rồi.”

__HOÀN__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-hoa-de-quan>